aplauze

Anul XX / nr. 1 / 07 iunie 2013

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL 20 1994-2013 DE TEATRU DE LA SIBIU

7/16 iunie 2013

Basm teatral

Doriana Tăut
english version

A fost o dată ca niciodată un oraș pitoresc, aflat aproape de munți și locuit de oameni buni la suflet. Era un oraș ca toate orașele, cu muzee pe toate temele, cu două biblioteci, școli multe și vechi la care au învățat oameni de vază, cafenele colorate și pline de studenți, parcuri și străzi îngrijite și puse la punct, în stil nemțesc. Viața avea un ritm liniștit, oamenii nu păreau să se grăbească nicăieri, însă lipsea ceva...

Orașul era mândru de aroma sa istorică și de piațetele boeme, totuși, în adâncul inimii sale mocnea un mare regret. Era relativ tânăr, nu se putea compara cu semenii săi întemeiați în Antichitate și simțea că are atât de multe de spus... A început atunci să caute în interiorul său și a găsit pe una dintre străzile cele mai frumoase: Filarmonica. A ascultat mult timp muzica ce răzbătea din interior și, pentru câteva clipe, se simți împlinit, dar, mai târziu, când s-a făcut din nou liniște și toți muzicienii adormiseră, parcă din nou ar fi reînceput căutarea. Mai târziu, a găsit liceul de artă și multe după-amiezi și-a petrecut privind tinerii învățăcei cum își lasă penelurile să alunece pe meandrele imaginației. Se simțea liber dar trist...

Și mulți ani au trecut așa, în căutare, până când într-o după-masă de primăvară orașul și-a amintit cum la marginea vechii cetăți medievale, ascuns de străzi, parcări, magazine și parcuri, se găsea teatrul și se gândi să arunce o privire dincolo de ziduri. Nu mică i-a fost mirarea când a descoperit agitația din interior... Actori, teatrologi, regizori, toți se pregăteau de o mare sărbătoare și păreau cu adevărat fericiți. Privindu-i, aproape că îi invidia și ar fi dorit să descopere motivul bucuriei lor, așa că un timp a rămas în preajma teatrului iar, într-o după-amiază, pe când își pierduse orice speranță a văzut-o pe ea: muza teatrului! O făptură cu ochii vii și plină de farmec în cinstea căreia actorii au organizat un întreg festival. A poposit mai multe zile în orășelul nostru și părea să îi placă: s-a plimbat pe cele mai frumoase alei, a intrat în toate clădirile importante, iar oamenii de pe stradă se opreau să o admire și uneori chiar cântau și dansau cu ea. Era cu adevărat împlinită, iar Sibiul, căci așa se numea orașul nostru, era fericit și el. Atunci a simțit că a găsit acel ceva care l-a făcut să rătăcească atâția ani și a înțeles cum teatrul are în el mai mult decât toate celelalte arte, are viață!

Deși nu i-a vorbit niciodată, a știut că ea se va întoarce, iar din clipa în care sărbătoarea s-a terminat, orașul nu a făcut altceva decât să se pregătească pentru vizita ei de anul viitor. Au început să vină tot mai mulți artiști în Sibiu, s-a făcut chiar și o școală de teatru la universitate și o secție la liceu, au apărut multe trupe mici și au împânzit orașul jucând în parcuri, cafenele, pe străzi... La fiecare colțișor vedeai un afiș iar în aer plutea o mireasmă de cânt și poezie. Sibiul devenise un oraș boem care în fiecare an găzduia un mare festival de teatru dat în cinstea ei: muza teatrului, care pare să îndrăgească aceste locuri și chiar dacă nu i-a spus-o, cu siguranță îndrăgește Sibiul. Oamenii nu au văzut-o niciodată, îi simt adierea mlădioasă când trece pe lângă ei și unii, fără să vrea, o apucă de mână. Aceia, de obicei, devin actori, însă el, orașul, o vede mereu și petrece ore întregi contemplând-o și amintindu-și cum venirea ei l-a trezit la viață. Existența lui fără teatru, acum, nu ar mai putea fi, căci teatrul face parte din istoria sa.

Hermann Hesse spunea că atunci când iubești cu adevărat pe cineva trebuie să îl lași să se manifeste acolo unde este, însă majoritatea dintre noi iubim doar modul în care noi suntem iubiți și, când nu suntem iubiți, suferim. O dinamică prezentă numai la ființe umane? Dar dacă am aplica-o și la lucrurile din jurul nostru? Eu nu sunt sibiancă, însă de când am venit aici am observat un fenomen aparte: Sibiul iubește teatrul și asta se simte peste tot, însă teatrul iubește viața și de aceea este pretutindeni, nu doar în Sibiu. Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu reușește însă, pentru câteva zile, să ne dea senzația că tot teatrul din lume este aici și că într-adevăr, acum și aici, suntem atinși de muză.

18 69 Staropramen

Alba Stanciu
english version

Festivalul de teatru, un ritual

O revărsare de artă scenică şi de bravură a companiilor de renume mondial

Un Festival de Teatru presupune un moment cu valențe ritualice, de ruptură a cursului timpului și a rutinei cotidiene, de satisfacere a nevoii biologice de emoție performativă, de abandonare în transa artistică și estetică. Ideea de festival, consistența sa estetică și magică, sensul său liturgic, imprimă o ireversibilă marjă de eficacitate asupra mentalului, determină umanul de la procesul de iluminare până la funcționalitatea în nenumărate direcții de inițiere, de la noviciat până la divertisment și culturalizare.

Monumentalul spectacular, intensitatea surselor de stimulare senzorială mizează pe o inevitabilă chinestezie, până la solicitarea fizică a celor prezenți.
Un Festival Internațional de Teatru, în secolul XXI, este un elogiu adus alinierii și conjugării spiritualității zonelor culturale diverse, a etalării celor mai îndrăznețe și creative limbaje scenice de variațiuni și exploatare estetică a corpului, a imaginii, a muzicii și a ritmului. Este conceput sub semnul unei colosale dimensiuni simbolice a întâlnirii culturale, reactivează în întregime modelele antice, medievale, moderne și postmoderne, care provoacă extaz artistic și actualizează conștiința valorii artistice și orientarea estetică, confruntă noile modele de cultură, noile simboluri, nevoia de noi repere culturale. Semnificația Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu primește sensul de inițiere ritualică, de contemplare a valorii și autenticității care este declanșată de infinitățile de genuri, stiluri de teatru, perioade istorice diverse, de la experiența performativă aparținând tradițiilor arhaice și antice, până la viziunile excentrice de avangardă, de nonconformism postmodern. Totul este un valoros periplu prin existențe artistice simultane, printr-un spațiu al acțiunii profunde a spiritului ce e creat de momentul de posesiune artistică determinată de spectacol, de fuziunea dintre artele vizuale, cromatica mișcării, a muzicii și sunetului, a efectului hipnotic al ritmului, al expresivității corpului, gestului, mișcării, coregrafiei.
Pe de altă parte, un festival de asemenea anvergură răspunde efervescent imperativului nevoii culturale de informare, de contact cu spectacolele emblematice ale unor companii de renume mondial, modele ale artei contemporane performative, o copleșitoare varietate de stiluri și modalități de expresie ce întrunesc latura experimentală, avangarda, valoarea superlativă și de pătrundere în sfere spectaculare și sensibile necunoscute. O revărsare de artă scenică și de bravură a companiilor de renume mondial, ce traversează limitele spațiale și temporale de la medievalism până la arta de avangardă, spectacol media și *music hall*, într-o armonie a totalității artistice.

Cu ce rămânem după o asemenea experiență? Pentru unii, poate, numai cu reminiscențe mentale cauzate de acțiunea adrenalinei, dar sigur, din perspectiva demarării studiilor teoretice, cu informații ale noilor direcții ale cercetării și studiului teatral. Cu siguranță, dincolo de divertisment, rămâne emoția amplă dată de descoperirea unei armonii fundamentale de apartenență într-un fenomen *communitas* la momentul „inițierii" în spectacol teatral, care recuperează vitalitatea, regenerează spiritul, acționează ca *sol invictus* (victoria soarelui asupra tenebrelor).

Livia Stoica
english version

FITS plus teatru egal love

Ce înseamnă pentru mine FITS ca experiență personală?
Ca experiență personală, Festivalul de teatru de la Sibiu înseamnă... și acum ar urma compunerea. Tema de vacanță la limba română. Mi se pare foarte dificil să scrii despre ceva ce-ți place. Indiferent de domeniu. Este ca și cum ai încerca să explici rațional de ce îți place ciocolata. Nu o mănânci pentru că este făcută de elvețieni, care-s oameni serioși, sau pentru că are proprietăți antioxidante care fac bine la nu-știu-ce. Îți place, pur și simplu. Același sentiment îl am și eu vizavi de acest festival. Îl simt ca pe o ciocolată. Neagră și sănătoasă. Nu știu de ce îmi place, dar știu că are un gust deosebit. Totuși, o să fac un efort de a-mi aminti de ce vinul și ciocolata contribuie la un organism sănătos. Desigur, argumente de ordin științific. S-o iau algoritmic.

FITS. Festival. Adică locul acela magic unde o dată pe an totul devine posibil. Ca în vis. Internațional. Chestia aia „mișto" prin care vezi toată lumea stând în același loc. Teatru. Lumea aceea specială, în care se poate ca cel mai urât adevăr să devină cea mai frumoasă minciună. Sibiu. Locul acela magic. Unde totul devine posibil. Unde poți călători în lumea întreagă, stând în același loc. Și unde cel mai urât devine cel mai frumos. Ce altceva pot spune despre acest festival, ca să nu sune a discurs „ceaușist"? Al treilea cel mai mare festival de artele spectacolului, infinite spații de joc și „n" turiști anual. Prea multe truisme. Personal, cred că cel mai just lucru pe care pot să îl spun despre acest festival este că m-a determinat să dau la teatru. Nicăieri nu mai văzusem niște spectacole care să ma intrige atât de tare încât să mă determine să urmez o facultate pentru a le înțelege. Când am dat admiterea, mi s-a pus o întrebare: „Cum văd eu teatrul?" Am răspuns că îl văd ca pe o oglindă spartă. Un adevăr compus din minciuni. Mi se pare că am descris și geamul oglinzii: vechi, zgâriat, probabil și cu iz de mucegai. Cu un *look vintage*.

Dacă acum intru într-o sală de teatru și văd un cer în loc de tavan și o oglindă curată în locul unui geam prăfuit, cred că se datorează acestui festival. În termeni internaționali, acest lucru s-ar numi *think outside the box*. Eu i-aș spune frenezie. Dans al neuronilor. Libertate de gândire. Creiere aerisite și proaspete. Așa văd eu acest festival. Un fel de America al teatrului românesc: *the promised land where freedom of choice governs.* Tărâmul făgăduinței pentru tinerii actori și libertatea de alegere pentru publicul spectator. Libertatea este pentru unii țigara fumată pe șestache în toaletele liceului. Pentru ceilalți, călătoria în țări exotice. Pentru alții, iubirea. Spre exemplu, pentru unele cupluri, dragostea înseamnă a scrijeli pe obiectivele turistice „Ema + Costy = love". Status: in a relationship with Costi (cu y). Dacă iubirea se măsoară azi în *like*-uri pe Facebook, eu cred că o cultură sănătoasă se măsoară printr-un festival de artele spectacolului. Pe scurt, FITS plus teatru egal love.

Stau să mă gândesc cum, dacă Lady Gaga deține monopolul *like*-urilor pe Facebook, cu cincizeci de milioane de fani declarați, festivalul de la Sibiu, în condiții de marketing aproape inexistente, așteaptă șase sute de mii de spectatori anul acesta. Păcat că nu pot da *join event* toți cei prezenți la FITS anual, că ar muri Lada Gaga de ciudă.

Lucia Bucurenciu
english version

FITS – reconfigurarea dialogului multicultural

Tema ediției din acest an a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu propune o abordare viscerală a dialogului în artele contemporane. Experiența acumulată în decursul mai multor ani de variații culturale, în mediul sibian, reflectă o afinitate din ce în ce mai mare spre cultivarea componentei imagistice. Spectacolele de teatru, ca centru de greutate al marelui eveniment, induc cu subtilitate senzația de suprasaturație față de complexitatea intertextuală a dialogului.

Este posibil ca evoluția artelor spectacolului să se fi deformat într-atât încât să conțină tablouri cu efecte vizuale, ca rod al mișcării și expresivității scenice, suficient de puternice încât să diminueze importanța limbajului articulat? Poate că este doar o chestiune de cantitate. Teatrul contemporan nu mai are răbdare să parcurgă variantele integrale ale pieselor scrise, secvențele narative sunt din ce în ce mai scurte, monologuri transpun fragmente de trăiri interioare tot mai disparate de exprimarea verbală... Dacă un cuvânt este capabil să pună mai multe întrebări inteligente, așa cum intuiește Matei Vișniec în *Cabaretul cuvintelor*, atunci nu mai pare surprinzător faptul că rezultatul este contrar aparențelor. Cuvântul este acum mai important ca niciodată: reușind să concentreze cantități uriașe de sevă dramatică, dialogul nu se mai poate plia pe vechiul model de tărăgănare al discursului declamator. Este vorba despre un subiect pe marginea căruia se poate specula la nesfârșit. Și cum FITS nu a fost niciodată un simplu modul de convorbiri culturale, iată câteva propuneri de meditație asupra acestei teme:

Divina comedie este un mix de creativitate fermentat sub experimentele fanteziste a două figuri artistice de geniu: Dante Alighieri și Eimuntas Necrošius. Integrând un imens debit literar în construcția organică a spectacolului, fondatorul companiei Meno Fortas investighează limbajul poetic al unei capodopere universale, explorând cu nesaț limitele artei. O marcă a teatrului practicat de Necrošius este asaltarea publicului cu stări sufletești extreme, ca rezultat al unui proces interminabil de înțelegere a textului scris.

Dacă Franța are statutul de invitat de onoare în cadrul Festivalului, atunci *Ubu Roi*, un *performance* regizat de Declan Donnellan, va fi un cumul de energie interesant pentru amatorii de satire absurde. O provocare pentru spectatorul obișnuit să ocupe cu indiferență spațiul limitat al strapontinelor, căci masacrul cuvintelor la un nivel de impact senzorial acut nu este întotdeauna o experiență confortabilă.

Yuri Kordonsky, o prezență deja familiară în cadrul festivalului, propune o abordare ceva mai tradițională a *Pescărușului* de A.P. Cehov. Cu un deosebit respect față de scriitura autentică, acesta coordonează o defilare a personajelor mereu frământate de extravagențele verbale ce le agresează impulsurile empatice. Decorul lui Dragoș Buhagiar invită la o apropiere de membrii distribuției, inserând elemente ce oferă o perspectivă detaliată a tumultului emoțional ce asaltează cu intensitate proiecția sufletească din universul cehovian.

Exemple de genul acesta sunt multe, dar programul variat invită spectatorul la o muncă de selecție deloc ușoară. Este dificil să alegi care reprezentație oferă un cadru mai ideal pentru regândirea noilor modalități de dialog: forța și vitalitatea noilor forme, care se debarasează de modelul conform căruia teatrul se hrănește din propriul cadavru, sau degustarea spectacolelor clasice, ca sursă nesecată de modele ale înțelepciunii și maturității artistice? FITS se deschide în fața noastră ca o anatomie ce se cere studiată în detaliu, dar care lasă posibilitatea restructurării membrelor și organelor după posibilitățile propriei înțelegeri și sensibilități.

VIVA body center
ZUMBA zumbasibiu.com
otpbank
Boromir împarte bucurii.
FlaroProd
ODU A perfect alliance.

Nina (Jeong Hye) Noh
Traducere de Iancu Ungureanu
english version

Sibiu, un oraş care te face să te simţi ca într-un basm

Odată și odată, departe de Sibiu, era o mică fată care cânta cântece „Chang" (cântec tradițional coreean) și cânta la „Gayageum" (instrument tradițional coreean), unde altundeva, decât în Coreea. Oriunde mergea, chiar și în vârful muntelui, sau pe o mică scenă în parc, toți o rugau să cânte un „Chang", iar ea cânta cu veselie. Presupun că atunci a fost prima mea experiență artistică.

Cred ca era un spectacol nou și curios pentru coreeni, având în vedere faptul că muzica tradițională nu era foarte curentă în acel moment, cam acum 20 de ani. Dar oamenii au fost amuzați și chiar le-a și plăcut. Oamenii au fost fermecați de noutăți în toate timpurile. Oare să fie această curiozitate originea festivalului? Toți au propriile povești care vor să le împărtășească în stilul lor propriu. În același timp, oamenilor le place să vadă și să facă noi lucruri și vor să se relaxeze sau să se distreze, astfel se creează un „dialog" între ei. Dialogurile sunt povești, care se pot transforma în spectacole, piese de teatru, concerte și iată că poveștile continuă să se nască.

Povestea mea continuă cam așa: mica fetiță devine o studentă harnică la universitate, unde studiază dramaturgia engleză și americană. După ce promovează are diferite șanse să se afle în jurul teatrului cu diverse roluri, de la spectator la actor, de la angajat la regizor. Anul trecut a lucrat la Festivalul Artelor Spectacolului din Seul, ca și voluntar, înlesnind comunicarea între echipele de artiști din străinătate și staff-ul festivalului. Văzându-și de treabă, i se arată șansa de a veni la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu. Nu e așa că e minunat?
Pentru mine, festivalurile sunt un fel de miracole create de mâna omului. Pe scenă, publicul întâlnește ceva la care nu poate să se aștepte... de asemenea, artiștii au o perioadă de timp în care se pot dedubla de propria lor realitate. De-a lungul drumului, din oameni care se întâlnesc, se naște o bucată nouă de artă.

Chiar dacă orice se poate întâmpla într-un festival, nu există o baghetă magică, ci doar foarte mulți oameni, în spatele cortinei, care muncesc, inclusiv tu și eu. Dacă deja ești în Sibiu, te poți simți probabil ca într-un basm. De când am ajuns aici sunt îndrăgostită de acest oraș și de oamenii care trăiesc în el. Sibiul în sine este plin de noutăți numai bune pentru a fi descoperite de mine. Are culori pastelate și o atmosferă total diferită de orice oraș în care am mai fost. Chiar dacă este o părere probabil subiectivă, sunt sigură că și voi o veți simți dacă veți ajunge aici. Oamenii de aici sunt foarte buni și mândri de cultura lor și de acest festival, care a ajuns la cea de a 20-a ediție, localnicii fiind conectați puternic cu festivalul. Sibiul e un oraș mic și vechi, dar foarte frumos și care are de spus multe povești. De aceea FITS este unul dintre cele mai mari festivaluri de arte ale spectacolului din Europa.

Ce aștept să câștig din Sibiu este să iau parte la onoarea de a fi implicat în FITS. Activ, încercând să mă obișnuiesc cu schimbările atmosferei festive din festival, voi încerca să contribui la succesul Bursei de Spectacole de la Sibiu. De asemenea, este o mare oportunitate pentru mine posibilitatea de a vă informa referitor la minunatele proiecte artistice din acest festival prin revista Aplauze. Fiind îndrăgostită de viața zilnică din FITS, îmi voi dedica toată energia spre a învăța mai multe despre oameni și festival.

Trezirea! Spectacolele sunt pe cale să înceapă! Ar trebui să fii ocupat acum!

UniCredit Țiriac Bank

Yuki Sakamoto
Traducere de Iancu Ungureanu
english version

O ușă către o nouă lume

Când am văzut anunțul de recrutare pentru voluntari la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, instinctul mi-a spus „DU-TE". Nu doar „du-te", ci mi-am spus că în Iunie voi fi categoric în Sibiu. Astfel, am ajuns aici, ca unul din voluntarii japonezi aleși pentru FITS 2013. Deși a trecut ceva vreme de când sunt în Sibiu, este destul de ciudat să te afli într-o țară în care nu m-aș fi gândit niciodată să merg și să scriu la o revistă citită de lumea întreagă. Viața e un mister.

În Japonia lucrez ca și regizor pentru producții de *musical* în limba engleză, dar și ca actriță într-o mică companie de teatru. Sunt îndrăgostită de teatru de când eram în liceu, luând parte la două sau trei producții în limba engleză, în fiecare an. Înainte să mă alătur echipei eram timidă, mă exprimam greu și aveam dificultăți în a-mi face prieteni. Într-o zi, când repetam pentru spectacol, am intrat atât de adânc în personaj, încât am devenit destul de emoționată. În acel moment lumea s-a oprit pentru o secundă. Membrii echipei au fost destul de surprinși să mă vadă atât de emoționată, iar de atunci viața mea s-a schimbat. Prin jucarea unui rol, am reușit să îmi eliberez mintea și sentimentele și să fiu o persoană diferită. Puțin câte puțin, personalitatea mea originală a început să se schimbe. Am devenit mai prietenoasă, mult mai deschisă și am câștigat mult mai multă încredere în mine. Întâlnirea cu artele spectacolului a deschis o nouă lume pentru mine.

Teatrul are magica și miraculoasa putere să deschidă mințile și sufletele oamenilor către o altă lume. Are energia de a dărâma zidurile dintre oameni și de a-i aduce mai aproape unii de alți. Prin teatru ne înțelegem gândurile, sentimentele și perspectivele. Teatrul este dincolo de țări, de culturi sau de alte bariere pe care le ridicăm între noi.

Următorul pas pentru mine este să îmi deschid ușa către o lume mai largă. FITS urmează să fie noua mea ușă. Întâlnirea de aici, cu noi perspective, gânduri și oameni îmi va da noi modalități de gândire și inspirație. De asemenea, va fi o încercare să fiu într-o țară străină pe care nu o cunosc, să fac parte din acest festival și să fac ce nu am mai făcut până acum, cum ar fi să scriu pentru o revistă. În timpul festivalului intenționez să văd și să trăiesc diferite tipuri de spectacole, să cunosc o mulțime de oameni și să am un dialog intercultural cât mai bogat. Vreau să descopăr noi forme de teatru. Visul meu acum este să transform istoria Japoniei într-un *musical*, creând, astfel, un mod unic și inedit de a spune istoria Japoniei țărilor străine. Sunt sigură că această experiență îmi va aduce noi inspirații și că mă va motiva să deschid ușa către următoarea etapă.

DEDEMAN
DEDICAT PLANURILOR TALE

JTI

lenovo FOR THOSE WHO DO.

arvato
BERTELSMANN

Automobile Bavaria Group

ambient
20 de ani

Andreea Tudosă
english version

Despre meseria de novice

„Mă scuzați, aici este biroul de presă?" Cu siguranță nu a fost aceasta prima întrebare care mi-a stat pe buze odată ce am intrat în echipa FITS, ci mai degrabă multe exclamații gata să marcheze entuziasmul. Dar orice întrebare ar fi fost, avea în ea un soi de inocență și de gravitate, demne de noua responsabilitate.

Acest sentiment este la un an distanță, dar nu văd cum ar putea fi prevenită diferit experiența festivalului, decât prin menținerea raporturilor dintre cele două elemente: interes și determinare, care vor asigura nu doar menținerea în interiorul spiralei culturale ce se va forma preț de nouă zile, dar și anticiparea direcției fluxului de evenimente, pentru a le preîntâmpina.

Pare o muncă de oracol, când de fapt ceea ce ne propunem, în fiecare zi când plecăm de acasă, este: astăzi vom respecta o anumită ordine. Ceva se respectă, însă ordinea pe care o vedeam dinainte să pornim la drum se transformă dintr-o ordine individuală, într-o ordine colectivă. Spun că nu este loc pentru individualități în cadrul festivalului? Nimic mai greșit.

Doar că locul respectiv e posibil să fie redus de celelalte locuri care sunt deja luate, astfel totul până la a deranja vreun vecin. Partea cu încinsul grătarului, de socializare, *blend in*, nu reprezintă un efort, pentru simplul fapt că nu există un canon care să țină FITS departe de cei care vor să fie parte din el. Comparația cea mai bună a noului voluntar al festivalului, puțin pierdut, dar de zece ori mai focalizat și mai precipitat, ar fi cu un personaj din desene animate – Scrat, veverița cu ochii bulbucați din *Ice Age.* Din fericire, fiecare fuge după o mică parte din alună, pentru a alcătui întregul și chiar dacă sunt firimituri care lipsesc, acestea se vor resimți la nivel molecular.

Ce poate fi însă mai amuzant decât să fugi după o firimitură fără a o fi previzualizat? Vom culege firimiturile colegilor? Nu. Vom avea sentimentul ursoaicei care își revede puii după hibernare: când ați crescut atât? Când am crescut atât!... Pentru că, dincolo de a fi sau nu, de a face, de a merge, de a alerga dintr-un loc în altul, există bucuria reprezentației teatrale, bucuria de a simți Sibiul vibrând cultură și de a ști că tu ai locul tău în a face acest lucru să se întâmple. Bucuria de a te plimba prin Piața Mare din Sibiu după ce te-ai chinuit să ajungi acolo și să fie normal să fii înconjurat de oameni care vorbesc limbi incomprehensibile, ca într-o Europă care pare că nu mai vine decât nouă zile pe an.

Atunci, acum, în festival, cei din provincie îi găzduiesc pe ceilalți din provincie care nu își permit să plătească hotelul, pentru că nu e vina lor că Sibiul nu e în fiecare oraș din țară! Ar fi vina lor pentru că nu au ales Sibiul, dar nici asta nu e o idee; să se mute toată România în Sibiu! Mai bine să se uite la televizor și doar cei mai curajoși vor veni, vor vedea, vor învinge.

Datorită dinamicii permanente din interiorul echipei FITS, fiecare șef de departament, responsabil pentru alte 10 persoane, 50, sau pentru sine și acțiunile sale, este la început. Este la început într-un cadru nou, în situații noi, interacționând cu alți oameni față de anul precedent. Iar aceste elemente de noutate fac festivalul mai bun decât un vin foarte vechi, pentru că e făcut cu oameni care sunt mai buni decât ar fi crezut ei înșiși.

Ana-Maria Băndean
english version

Festivalul Internaţional de Teatru de la Sibiu

Deși o vorbă mai veche a românilor inspirată din legile lui Murphy (care, culmea, era american!) ne încuraja sa zâmbim, pentru că „mâine va fi mai rău!”, o să încerc să vă încurajez ca anul acesta să privim cu încredere spre viitor, urmând exemplul americanilor și să zâmbim, pentru că „*tomorrow is always better*!”.

Doamnelor și domnilor, anul acesta, Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu aniversează nici mai mult nici mai puțin de 20 de ani de la înființare! Sau, îmi permit să spun, 20 de ani de la Revoluție, pentru că o astfel de inițiativă nu poate fi marcată decât cu o Revoluție în artă. Dat fiind aerul proaspăt pe care l-a adus mereu în artă, cu fiecare an de existență, la el participând (ca și anul acesta) artiști și companii mari de teatru din întreaga lume, artistul român s-a lovit mereu de noi provocări, văzându-se obligat să-și șlefuiască la nesfârșit instrumentele necesare în meseria lui și să țină astfel pasul cu valul de curent venit dinafară. Și sincer, din ce am văzut din partea artiștilor de la noi din țară prezenți la festival, mă aștept numai la bine.

Nu pot să spun care a fost primul meu contact cu Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, dar pot, în schimb, să spun cum m-a marcat contactul cu el și în ce fel m-a schimbat. Închei, în prezent, un master de Actorie la o universitate cu reputație din Londra și tocmai ce ma pregătesc să-mi desfac aripile și să plonjez în acest vârtej care este Arta. Sunt mândră de ce am devenit acum, îmi iubesc meseria și pot să spun că datorez totul unei pure și deloc simple experiențe pe care am fost binecuvântată să o am, într-o seară, la un spectacol din cadrul festivalului sibian. Era în 2007, când Sibiul era Capitală Culturală Europeană, iar spectacolul *Faust* al maestrului Silviu Purcărete era inclus, pentru prima oară, în programul FITS. Pot spune ca Ofelia Popii și Ilie Gheorghe mi-au dat un exemplu de *catharsis* în artă, în seara aceea de mai, apoi nu am mai știut altceva decât că menirea mea e să fiu actor și că ar fi timpul să-mi ascult muzica interioară care îmi dictează că asta trebuie să fac. Începând cu luna mai, nu am mai făcut altceva decât să învăț și să mă pregătesc să dau admitere la UNATC, în toamnă. Și, uite, se întâmplă să fiu și admisă, dar și să-mi placă teribil de mult. Port în suflet, de atunci, adâncă recunoștință marilor maeștri dinaintea mea și nu fac altceva decât să muncesc cât pot de mult, să-mi șlefuiesc meseria cât pot mai bine, ca să fiu demnă de urmele pe care calc.

Realizez responsabilitatea pe care o ai ca și actor și cât de mult poți influența un destin, chiar și numai pentru că și al meu a fost marcat, la rândul lui, de niște mari maeștri și de un Festival care îi găzduia. Mulțumesc, astfel, pentru această inițiativă, domnului Constantin Chiriac și primarului Sibiului, domnul Klaus Johannis, pentru felul minunat și unic la noi în țară de a sprijinii artiștii și de a face posibile astfel de revoluții culturale.
Am citit de curând un articol în revista *Forth Wall*, în care Michael Culkin susținea că munca actorului cu sine însuși trebuie să fie una continuă: chiar și în perioadele de repaus ar trebui să facă ceva care să-l țină conectat la dezvoltarea lui în această meserie. Scrisul ar fi fost unul din aceste lucruri și dădea exemple de actori din generația tânără, care încă se străduiesc să-și consolideze un nume, având acest obicei de a scrie în timpul liber, la reviste din domeniu, tocmai pentru minunatele lucruri pe care le poți descoperi ca actor, doar scriind despre actorie, fie că e vorba de teatru, film, expoziții de artă, într-un cuvânt, sau două, *performing arts*. Tot așa am ales să susțin anul acesta desfășurarea festivalului din interior, cu implicarea mea în echipa *Aplauze*, ziarul oficial al festivalului și îmi doresc ca această experiență să mă ajute să învăț cat mai multe despre ce se întâmplă azi în Artă.

Raiffeisen BANK
Reușim împreună.
TRANSGAZ
MAGISTRALA ENERGIEI
FARMEXIM
Oamenii fac diferența
CLINICA POLISANO
PETROM
Membru OMV Grup
Automobile Bavaria Group
e·on

ELLE

BANCA TRANSILVANIA BT

INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN

INSTITUTUL POLONEZ

CENTRUL CEH
ČESKÉ CENTRUM

Adam Mickiewicz Institute
CULTURE.PL

WBI Wallonie-Bruxelles International

CARPATICA ASIG
CARPATICA ASIG

Oana Medrea
english version

Întâlnirea cu Festivalul

Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu este locul în care îmi doresc de mulţi ani să ajung, Până acum, n-am reușit, din cauza sesiunii de examene de la facultate, care a coincis mereu cu perioada de desfășurare a evenimentului. Eram tristă pentru că unul dintre celele mai mari festivaluri de teatru din lume se desfășoară în țara mea, iar eu nu sunt acolo. Prin urmare, experiența FITS este o premieră pentru mine. Până acum, în fiecare an, încercam să captez câte ceva din atmosfera de acolo, prin relatări, cronici, ştiri, interviuri, vorbind la telefon cu cei care se aflau deja acolo şi abia aveau timp să-mi răspundă, între două spectacole.

Aflam, de exemplu, că până la ora 16 văzuseră trei spectacole şi că urmează să mai meargă la vreo două-trei până la sfârşitul zilei. Eram uluită şi mă gândeam că trebuie să te antrenezi serios pentru un asemenea maraton.

Mi se părea că acolo nici nu mai are sens să dormi, din moment ce vrei să vezi toate spectacolele. FITS era pentru mine o poveste frumoasă, pe care speram s-o cunosc şi eu cândva, era locul-timpul-spațiul unde veneau oamenii despre care citeam la bibliotecă.

Anul acesta, am şansa de a participa la festival într-o dublă ipostază, pentru că nu voi fi doar spectator, aşa cum am visat să fiu, ci voi avea şi o misiune, foarte importantă pentru mine – aceea de a fi un fel de barometru al evenimentelor.

Nu este pentru prima dată când scriu articole în cadrul unui festival de teatru, însă cred că această experiență va fi total diferită faţă de celelalte, dat fiind numărul impresionant de spectacole invitate şi standardele pe care le impune un eveniment cu un asemenea prestigiu.

Ce așteptări am de la FITS? Sunt convinsă că voi fi uluită de tot ceea ce voi vedea, ştiu că la final mă voi simţi epuizată şi că, totuşi, îmi va fi greu să plec de acolo. Aștept intensitate, exotism, ritmuri alerte, adrenalină, emoție, bucurie, clipe de teatru autentic, dileme, zile fără nopți, aștept să întâlnesc super-oameni şi povești fascinante... Restul e Surpriză.

Dacă un spectacol bun este o şansă de a te întâlni cu tine însuți într-o ipostază inedită, un festival de artele spectacolului cum este FITS – care îi aduce laolaltă pe unii dintre cei mai importanți artiști ai lumii, împreună cu producțiile lor, reprezintă şansa unică de a dialoga pe mai multe voci, de a încerca să comunici în cât mai multe limbi şi limbaje şi de a respira diversitate la fiecare pas.

Întotdeauna mi-am imaginat Festivalul Internaţional de Teatru de la Sibiu ca pe un oraş-în-oraş, pe care-l poți vedea desenându-se, treptat, în jurul tău, devenind o cetate a sărbătorii şi o sărbătoare a cetății, populată de oameni, spiriduşi şi, de ce nu, zei, ca în pădurea fermecată din Visul unei nopți de vară. Probabil că cea mai profundă așteptare a mea în ceea ce privește festivalul este să simt emoția apartenenței pe care ți-o inspiră atâtea suflete adunate la un loc, acel spirit al comunității, sublimat într-un sentiment al comuniunii.

Adina Katona
english version

FITS miroase a tei

Când serile încep să miroase a flori de tei și a săli de teatru pline, înseamnă că începe Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu. Înseamnă că e timpul să ieșim din ritmul amețitor a rutinei „muncă-acasă" sau „școală-acasă", să oprim timpul ca să ne putem bucura de frenezia culturală care va domina orașul. Festivalul face trecerea de la statul în casă pe perioada de vreme rece și gri, la ieșitul în aerul călduț al verii care tocmai se anunță prin culorile vii și mirosul de tei. Spectacolul de culoare al costumelor artiștilor, precum și al decorurilor, vine să-l completeze pe cel al naturii, adăugându-i un plus de strălucire și mișcare.

La prima privire, FITS înseamnă zece zile de maraton neobosit de piese de teatru, reprezentații stradale, expoziții, ateliere și conferințe de presă. Pentru mine, înseamnă acea perioadă din facultate în care mă împărțeam între sala de lectură și sălile de teatru, între examenele din sesiune și textele pe care trebuia să le predau pentru Aplauze; perioada în care îmi iau concediu de la muncă și trec de la vizitele la clienți la întâlnirile cu actorii, de la dead-line-urile de rapoarte la dead-line-urile de recenzii și reportaje cerute de editorul șef; de la colegii de muncă sau facultate la cei care sunt voluntari, ca și mine.

Festivalul Internațional de Teatru este un organism viu, dinamic cu o personalitate proprie și aparte, dată de fiecare om care lucrează pentru a-l menține puternic și impresionant. FITS înseamnă artiști, voluntari și public totodată. Unii fără ceilalți nu pot exista.

Ziua de festival începe dimineața la conferințele de presă și spectacolele lectură, se continuă după miezul nopții cu spectacolele studenților și se încheie undeva spre dimineață după ce cade cortina peste voia bună de la terasa din clubul festivalului. Acest moment coincide, deobicei, cu cântecul mierlei care îți amintește că e timpul să transpui în cuvinte toată experiența culturală din timpul zilei, pentru a putea ajunge din paginile revistei, la cititori. Și apoi o iei de la capăt...

FITS este perioada din an pe care o aștept cu cea mai mare nerăbdare. Motivele sunt pe cât de simple, pe atât de numeroase: timpul se oprește în loc, iar Sibiul este cât se poate de generos cu evenimentele din cadrul artei spectacolului. Programul de evenimente este atât de ofertant în fiecare zi, încât te lași absorbit într-o dimensiune cu totul aparte, unde te încarci cu energie pozitivă și reconfortantă. Ieșitul în oraș capătă un nou sens atunci când alergi să cuprinzi cât mai multe evenimente pentru ca, la finalul zilei, nimic să nu se compare cu senzația de a fi trăit mai multe vieți, cu tot atâtea experiențe uimitoare în care te-ai transpus cu fiecare personaj al piesei urmărite. Este perioada în care orașul este atât de plin de turiști, încât te se simți ca în vacanță, într-o altă țară. În fiecare zi ai ceva nou de văzut, ceva nou de făcut, ca într-un weekend fără sfârșit...

Dar, cel mai important, FITS este perioada în care fac cu adevărat ceea ce-mi place: scriu. Merg la teatru și scriu despre el. Este perioada de voluntariat pe care am trecut-o cu mândrie în CV-ul meu și care a reprezentat primul subiect de discuție la interviul pentru postul de muncă în care activez în prezent și de la care îmi iau concediu, anual, pentru a putea lua parte la o activitate care mi-e dragă încă din facultate.

vodafone
euronews
Esquire
Sibiu 100%
KISS fm Ascuți doar HITURI!
zile și nopți de vrăji urbane
INTACT MEDIA GROUP
SUSȚINEM VALORILE ROMÂNEȘTI

VOI IUBIŢI
FESTIVALUL INTERNAŢIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

NOI ÎL SUSŢINEM

PARTENER PRINCIPAL
AL EVENIMENTELOR
"FRANŢA
INVITAT DE ONOARE"

DEZVOLTĂM ÎMPREUNĂ SPIRITUL DE ECHIPĂ

BRD
GROUPE SOCIETE GENERALE

copyright: Mars Domage

www. brd.ro

FRANŢA
INVITATĂ DE ONOARE
CU OCAZIA ÎMPLINIRII A 20 DE ANI DE LA INTRAREA ROMÂNIEI ÎN ORGANIZAŢIA MONDIALĂ A FRANCOFONIEI

Liberté • Égalité • Fraternité
RÉPUBLIQUE FRANÇAISE
AMBASSADE DE FRANCE
EN ROUMANIE

INSTITUT FRANÇAIS
ROUMANIE

LECTORAT de FRANÇAIS
SIBIU

rfi romania

Doriana Tăut
Translated by Georgiana Frunză

A THEATRICAL FAIRY TALE

Once upon a time there was a picturesque town near the mountains, inhabited by kind-hearted people. A town like any other, with museums of all sorts, with two libraries, many old schools from which notable people have graduated, colorful student cafés, neat and tidy parks and streets. Life had a slow tempo, people didn't seem to hurry anywhere, but still, something was missing...

The town was proud of its historic flavor and its bohemian small squares. Still, deep down in its heart a big regret was simmering. The town was quite young, it could not stand comparison with its ancient counterparts, but it was clear that it he had many things to say ... Thus, it started searching within itself and it found something in one of its most beautiful streets: the Philharmonic. It stopped for a long while to listen to the music and, for a moment, it felt happy, but, later on, when the musicians fell asleep and everything was quiet again, he continued his quest. After a while, he found the School of Arts and spent many afternoons watching the young students sliding their brushes over the canvas of their own imagination. It felt free, but sad...

And many years had passed since the town started its quest, until one spring afternoon, when it remembered there was a theatre at the edge of the medieval borough, hidden by streets, parking lots, shops and parks and it thought that it might want to cast a glance beyond the walls. The bustle within these walls took him by surprise... Actors, theatre critics, directors were all preparing for a great celebration and all seemed truly happy. After seeing them, it couldn't help envying them and wanting to know the reason of their joy, therefore it stayed around the theatre for a while, and then, one afternoon, after losing all hope, it saw her: the Theatre Muse! A charming creature with sparkles in her eyes in honor of which the actors organized a whole festival. She had stopped for several days in our town and she seemed to like it: she took long walks along the most beautiful alleys, she entered the important buildings in town and people on the street stood gazing at her and sometimes even sang and danced with her. She was truly content and Sibiu (because this was the name of the town) was happy as well. It felt that it had just found the very thing that had made him wander around all those years and understood that theatre had something that no other art had: it had life!

Although it never spoke to her, our town knew that she would return, and the moment that the festive season ended, the town started to prepare for her next visit. More and more artists started to come to Sibiu, they even founded a school of theatre at the university and included a drama program in several high-school curricula; many small troupes showed up in town, giving performances in parks, cafés or in the street. In every corner you could see a poster and you could sense a scent of music and poetry in the air. Sibiu became a bohemian town which hosted every year a great theatre festival organized in her honor: in honor of the Theatre Muse, who seems to love its whereabouts, and, even if she has never told it, she surely loves Sibiu. People have never seen her, but they often feel her graceful breeze when she passes by and some, unknowingly, take her by the hand. These usually become actors, later on, but the town always sees her and spends hours contemplating her and remembering how her arrival brought it back to life. Its existence without theatre is no longer possible, because theatre is part and parcel of its history.

Herman Hesse once said that if you truly love someone, you must let him or her develop where he or she belongs, but most of us just love the way in which we are loved and when we are not loved back, we suffer. Is this relationship dynamics present only in humans? But what if we apply it to the things around us as well? I'm not from Sibiu, but ever since I came here I've noticed a peculiar phenomenon: Sibiu loves theatre and that's a fact you can feel anywhere, but theatre loves life, and that's why it is present everywhere, not only in Sibiu. The Sibiu International Theatre Festival manages, for several days, to give the impression that all the theatre in the world is here and that, indeed, we are being touched, here and now, by the Theatre Muse.

Alba Stanciu
Translated by Sara Timariu

THE THEATRE FESTIVAL: A RITUAL

A theatre festival is a moment charged with the significance of ritual: time and daily routine stop, one satisfies his or her need for the kind of emotion communicated by the performing arts and abandons himself or herself to the artistic and aesthetic trance. The idea of festival, its aesthetic and magical content, its liturgical overtones, all bring an irreversible efficiency margin to the human mind, tracing its journey from realization to various kinds of initiation, from apprenticeship to entertainment and active learning through culture. The greatness of a theatre performance, as well as the intensity of the sensory stimuli it deploys, rely on a necessary kinesthesia, which engages the public physically.

In the 21st century, an International Theatre Festival pays tribute to the alignment and spiritual encounter of diverse cultural areas, to the display of the boldest, most creative and diverse languages of the stage that make the most of body, image, music and rhythm. It was conceived under the sign of a huge symbolic dimension of the cultural encounter and it brings back to life ancient, medieval, modern and postmodern models, which arouse artistic ecstasy and heighten the awareness of artistic value and aesthetic orientation, are measured against new cultural models, new symbols and in terms of the need for new cultural landmarks.
The significance of the Sibiu International Theatre Festival is enhanced by a ritualistic dimension, wherein the sense of ritual initiation, as well as the contemplation of value and authenticity are activated by the multitude of genres, styles, historical periods represented, from the theatrical experience proper to archaic and ancient traditions to the eccentric visions of the avant-garde, of postmodern non-conformism. Everything is an invaluable journey through simultaneous artistic vistas, through a place of profound spiritual activity created by the moment of artistic trance induced by the show, by the fusion of visual arts, the chromatics of movement, music and sound, and the hypnotic effect of rhythm, of the expressiveness of the body, of gesture, movement, and choreography.
On the other hand, a festival of this magnitude responds to the imperious cultural need for information, for getting into contact with the

Livia Stoica
Translated by Sara Timariu

FITS PLUS THEATRE EQUALS LOVE

most significant performances presented by companies of worldwide renown, which stand out as models for the contemporary performing arts, an overwhelming variety of styles and modes of expression which meet the need for experimentation, for avant-garde art, for superlative value and for exploration into unknown areas within the field of performing arts and within the realm of the senses. It is an overflow of theatrical craftsmanship and artistic prowess displayed by world-famous companies, which transgress spatial and temporal boundaries, deftly moving from medievalism to avant-garde art, to the media show and to *music hall*, in the perfect harmony of artistic totality.

What stays with us after such an experience? For some, maybe, only mental residues of the adrenaline flow caused by action, which – in the light of recent theories – contain pieces of information concerning new directions of research in the field of theatre studies. Undoubtedly, way beyond mere entertainment, what stays with us is an overwhelming sense of belonging that stems from our discovery of that fundamental harmony of the so-called *communitas* phenomenon which one experiences at the moment of "initiation" into the art of theatrical performance and which restores vital energies, regenerates the spirit, and works like a *sol invictus* (i.e. the victory of the sun over darkness).

What does FITS mean to me as a personal experience? As a personal experience, the International Theatre Festival of Sibiu means ... and the rest of the essay would follow. The holiday homework for Romanian Literature.

I find it very difficult to write about something I like, whatever the field. It is like trying to explain from a rational point of view why you like chocolate. You don't eat it because it's made by the Swiss, who are reliable people, or because it has anitoxidants which are good for I don't know what. You just like it. This is exactly how I feel about this festival. I find it to be just like chocolate. Black and healthy. I don't know why I like it but I know that it has a special taste. Still, I'll make an effort to remember scientific arguments as to why chocolate and wine contribute to one's good health. Let me put it alogrithmically.

SITF. Sibiu. That magical place, where everything is possible, where you can travel the world without leaving the place and where even the ugliest becomes the most beautiful.
International. That cool thing that allows you to see the world, without moving.

Theatre. That special world where even the ugliest truth can turn into the most beautiful lie. Festival. That magical place where once a year everything becomes possible. As in a dream. What else can I say about the festival without sounding boastful? It is the third festival of performing arts with a multitude of performance venues and countless tourists who come annually. Too many truisms.
This festival prompted me to choose to study theatre. I had never seen anywhere before performances that should intrigue me soo much as to make me want to go to university in order to understand them. As I was sitting the entrance examination, I was asked: „How do you see theatre?"; I said I saw it as a broken mirror. A truth made up of lies. I think I described even the window of the theatre: old, scratched and probably smelling like mould. With a vintage *look.*
If now when I enter a theatre I see the sky instead of the ceiling and a clean mirror instead of a dusty window, I owe it to the festival. In international terms, this would be desribed as *thinking outside the box*. I would call it frenezy. A dance of the neurons. Freedom of thought. Aired and fresh brains. This is how I see this festival. As a sort of Amercia of the Romanian theatre: *the promised land where freedom of choice governs.* The promised land for the young actors and freedom of choice for the public.

To some people, freedom may be the cigarette furtively smoked in a highschool toilette. To others, exotic trips or love. For example, to some couples, love means scrawling on touristical objects: „Ema + Costy = love". Status: in a relationship with Costi (with y). If love is measured today by the number of likes on Facebook, I think that a healthy culture is measured today by a performing arts festival. In a nutshell, SITF plus theatre equals love.

I am thinking now about the fact that Lady Gaga has a monopoly on the likes on facebook, with 50 million fans, while the festival of Sibiu (having used practically no advertising), is expecting 600.000 spectators this year. It's a pity that all those people attending SITF anually cannot possibly click *join event* to make Lady Gaga green with envy.

Lucia Bucurenciu
Translated by Georgiana Ardelean

SITF: A RECONFIGURATION OF THE MULTICULTURAL DIALOGUE

This year's edition of Sibiu International Theatre Festival focuses on a visceral approach to dialogue in contemporary arts. The experience gathered during many years of cultural variations in Sibiu clearly reflects a growing interest in cultivating the imagistic component. The theatrical performances, as the nucleus of this great event, subtly induce a feeling of oversaturation towards the intertextual complexity of the dialogue. Is it possible that the perfoming arts have evolved in such a way as to contain pictures with visual effects, resulting from movement and scenic expressiveness, powerful enough to diminish the importance of articulate language? Maybe it is just a matter of quantity. Contemporary theatre has no patience any more to go through the entire written version of the plays, the narrative sequences are shorter and shorter, monologues transpose fragments of inner states more and more disparate from verbalization…If a word is capable of raising many intelligent questions, as Matei Vișniec implies in *The Cabaret of Words,* then the fact that the result doesn't meet the expectations is not surprising any more. Today, the word is more important than ever: succeeding in concentrating huge quantities of dramatic substance, dialogue can no longer rely on the old model of declamatory discourse. This is a subject to be speculated on endlessly. And as SITF has never been a simple module of cultural conversations, here are some suggestions to meditate upon, when it comes to this year's theme:

The Divine Comedy is a creative mixture kneaded out of the fanciful experiments of two artistic geniuses: Dante Alighieri and Eimuntas Necrošius. Meno Fortas, the founder of the company, investigates the poetic language of a universal masterpiece, exploring insatiably the limits of art by integrating a great literary content into the construction of the performance. A defining feature of Necrošius' theatre is the arousal of extreme feelings, resulting from an endless effort, on the part of the audience, to understand the written text.

If France is the special guest of the Festival, then the performance *Ubu Roi,* directed by Declan Donnellan, will be an interesting energy-filled hot spot for the amateurs of absurdist satire. It's a real challenge to the common spectator carelessly seated on the limited number of folding seats, because the massacre of words with an acute sensorial impact is not always a very comfortable experience.

Yuri Kordonsky, already a familiar figure in the festival, comes up with a more traditional approach to Chekhov's *Sea Gull*. In deference to authentic writing, Kordonsky coordinates a parade of characters who are constantly distressed by the verbal extravagances that aggress their empathetic impulses. The scenery, made by Dragoș Buhagiar, invites the public to get closer to the artists, including elements that give a more detailed perspective on the emotional turmoil that governs the spiritual projection of the chekhovian universe.

There are numerous such examples, and the diversified program makes it difficult for the spectator to choose. It's hard to decide which performance is more likely to offer the best framework for rethinking the new modes of dialogue: the force and vitality of the new forms, which have dismissed the idea that theatre feeds on its own corpse, or the relish afforded by classical performances, an inexhaustible repository of models of wisdom and artistic maturity? SITF opens in front of us as a kind of anatomy demanding to be studied in detail, but at the same time offering the possibility of adaptation of its limbs and organs according to each learner's ability to understand and to respond emotionally.

Nina(Jeong Hye) Noh

Sibiu, a city that makes you feel like in a fairy tale

Once upon a time, far away from Sibiu, there was a little girl who sang songs called 'Chang' (Korean traditional songs), and played the 'Gayageum' (a Korean traditional string instrument) well in Korea. Whenever and wherever she went, even on the top of a big mountain or on a small stage in the park, everyone asked her to sing a 'Chang,' and then she sang the songs with joy. I guess that was my first acquaintance with the field of performing arts.

I think it was a kind of novel and curious spectacle for Korean people to hear traditional songs in their lives, since performing traditional arts was not so common at that time. (It was about 20 years ago.) But people were absolutely amused with it and really enjoyed it. People have been fond of novelties throughout all ages. Could it be the origin of festival? Everyone has their own stories and wants to tell them to others with their own unique styles. At the same time, people also like seeing and doing interesting things and want to be entertained. It creates a "dialogue'" between them. This dialogue can be a story, and the stories become shows, dances, plays, or in one word, performances. Thus, all over the world, stories never end.

My story goes on like this. The little girl became a hard-working University student of English and American drama. After graduating from school, she had various opportunities to be 'around theatre,' playing various roles from audience to actress, from member of the staff to director. Last year, she worked for the Seoul Performing Arts Festival (SPAF in Korea) as a volunteer helping foreign performance teams to interact with Korean staff members. Doing her best and enjoying the festival SPAF in Korea, she got the great chance of coming to the Sibiu International Theatre Festival. Isn't it marvelous?

It was the festival that made it possible. For me, festivals are like miracles made by people. On stage, the audience encounters something incredible and unexpected. Performers also have precious time to have a totally different identity, being free from their reality. Along the road, many people gather and create brand-new culture together. Anything

Yuki Sakamoto

A DOOR TO A NEW WORLD

can happen at the festival. However, there is no magic wand; there are just a lot of people behind it, including you and me.

If you are already in Sibiu, you probably feel as if you were in a fairy-tale. Ever since I arrived in Sibiu, I've been in love with this city and fascinated by the people who live here. Sibiu is full of novelties itself, waiting for me to discover them. It has pastel-colored buildings and a totally different atmosphere from any other cities. Though it's just a subjective point of view, I think you can feel it too once you've visited Sibiu. Local people are very kind and proud of their culture and of this festival, which is now celebrating its 20th anniversary. All the people in Sibiu are deeply connected to SITF. Sibiu is a small and old city, but it is really beautiful and has a lot of stories to be told. So I think Sibiu is quite a suitable place for hosting festivals. That's why the Sibiu International Theatre Festival is one of the biggest performing arts festivals in Romania, even in Europe.

What I expect to gain from Sibiu is just the honor of being actively involved in SITF. Coping actively with the changing festive atmosphere, I will try to do my bit in making the international exchange of performing arts a success. Also, it is a great opportunity to provide you with information and personal opinions on the wonderful artistic productions participating in the festival through this magazine, *APLAUZE*. Being in love with the SITF daily life, I will devote all of my energies to learning more from the people and the festival.

Wake up, everyone! The shows are about to start. You really have to get busy now!

When I saw the recruitment of Japanese volunteers for the Sibiu International Theater Festival, my instinct told me, "Go!" Not just go, it told me that I would definitely be in Sibiu in June. And so, now I am here, chosen as one of the Japanese volunteers for the festival this year. Though it's been a while since I arrived in Sibiu, it feels a little bit strange to be in a country I've never thought of coming to and writing for the magazine read by people from all around the world! Life is a mystery.

In Japan, I work as a director for a Kids' English Musical Production and also an actress in a small theater company. I've been in love with the theater performance since I was young. In high school, I was a member of the English drama club that performed two English plays or musicals each year. Before joining the club, I was shy, could not express myself very well and had difficulties with making friends. One day when we were practicing for the play, I got so much into the character and expressed the feelings quite emotionally. That moment the world stopped for a while. The members of the drama club were so surprised to see me act in that way. Since then, my life has changed. By acting a role, I could open up my mind, free my emotion and be a different person. Little by little, my original character started to change too. I became friendly, outgoing and got more confidence in myself. The encounter with the performing arts has opened up a new world for me.

Theater performance has a miraculous and magical power to open up people's minds and souls, to take them to another world. It has the energy to tear down walls between people and to bring people together. Through theater performance, we understand our feelings, thoughts and perspectives. It goes beyond countries, cultures, or any other walls we have between each other.

The next step for me is to open up my new door to a wider world. The Sibiu International Theater Festival is going to be my next new door. The encounter with new perspectives, thoughts and people here will surely give me great inspiration and new ways of thinking. It will also be a big challenge for me to be in a foreign country that I don't know very well, to be part of the festival and to do something I've never done before, like writing for this magazine! During the festival, I expect to see and experience various kinds of performances, meet a lot of people and have many intercultural encounters. I want to learn about new possibilities of theater performance.

My dream now is to make a Japanese traditional story into a musical, a unique way to introduce Japanese stories to foreign countries.

I believe that the experience here will surely give me great inspiration and pose new challenges for me to open up another door for the next stage.

TAKATA

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE TEATRU DE LA SIBIU
20
1994-2013

Staropramen
salută a 20-a aniversare a
Festivalului Internațional de
Teatru de la Sibiu.

Pentru că arta este o bucurie
a spiritului.

Staropramen.
Spiritul orașului Praga.

Un gust deosebit se savurează
cu măsură.

EDITOR ȘEF: Ion M. Tomuș, Universitatea „Lucian Blaga" din Sibiu
ECHIPA: Ana-Maria Băndean, Oana Bogzaru, Lucia Bucurenciu, Adina Katona, Delia Marinescu, Oana Medrea, Nina Noh, Yuki Sakamoto, Lavinia Șerban, Alba Stanciu, Livia Stoica, Carmen Stroia, Doriana Tăut, Andreea Tudosă

COORDONATOR TRADUCERI: Anca Tomuș
ECHIPA TRADUCERI: Georgiana Ardelean, Georgiana Frunză, Sabina Andreea Savu, Sara Timariu, Iancu Ungureanu

ISSN 2248-1776
ISSN-L = 2248-1176

DTP deAdMAR
Tipărărit la printatu.ro

Facultatea de Litere și Arte
departamentul de **artă teatrală**
MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI
UNIVERSITATEA „LUCIAN BLAGA" SIBIU

ULBS
Universitatea "Lucian Blaga" din Sibiu

CAVAS

VINERI 7 ORA 22:00 | SÂMBĂTĂ 8 ORA 22:00 | DUMINICĂ 16 ORA 22:00 | IUNIE 2013

la Hala Balanţa

un spectacol nerecomandat tinerilor sub 16 ani

SPECTACOL CU SUPRATITRARE ÎN LIMBA ENGLEZĂ / PERFORMANCE WITH ENGLISH SUBTITLES

Mi-aş vinde sufletul să mai văd acest Faust o dată.
(The Observer, 23 08 2009)

CEA MAI BUNĂ ACTRIŢĂ ÎNTR-UN ROL PRINCIPAL UNITER 2008

CEA MAI BUNĂ SCENOGRAFIE UNITER 2008

SELECŢIA OFICIALĂ 2009 FESTIVALUL INTERNAŢIONAL DE LA EDINBURGH

HERALD ANGEL AWARD 2009 EDINBURGH

PREMIU DE EXCELENŢĂ UNITER 2010

TEATRUL NAŢIONAL RADU STANCA SIBIU PREZINTĂ

FAUST

DUPĂ JOHANN WOLFGANG VON GOETHE

SCENARIUL ŞI REGIA: SILVIU PURCĂRETE

DECORUL ŞI LIGHT DESIGN-UL: HELMUT STÜRMER COSTUMELE: LIA MANŢOC MUZICA ORIGINALĂ: VASILE ŞIRLI

ORCHESTRAŢIA: DORU APREOTESEI VIDEO: ANDU DUMITRESCU